

РОЗДІЛ І

АУРІН

Я йду гучно.

Гучно, гучно в порожнечу.

Ревучий гуркіт самотнього падіння.

Я не заплющую очі в дивній темряві. Мій смуток голосить, мов грім, б'ється у розбиті груди, доки щокими, мов дощ, струменять і відлунюють сльози.

Світ розірвався, і мене відірвали від *нього*.

Це видається неправильним. Так неправильно розлучатися. Немовби на моїх ребрах зімкнулися пальці й розривають мене. Спорожняють.

Густий вітер облущує шкіру. Потоки повітря закупорюють ніс і збираються вологою на язичку. Вуха поглинає завивання й гримотання. У розчехнутій темряві мене оточують спалахи блискавки й зірки.

Крізь усе це я бачу розлом.

Бачу нерівні краї розірваного наді мною неба, зрадницьке ореанське повітря, що зяє в темряві, мов рана. Крізь неї кривавить рідке золото, падає желатиновими краплями, які виблискують, скрапуючи в нікуди. Однак цей розрив віддаляється від мене, а моє тіло з неспинною силою занурюється глибше у зоряну невідомість.

Я сама. Сама у цій темряві, нескінченній порожнечі, відірвана від Слейда.

Я все падаю й падаю, далі й далі від того розриву. Далі від нього. І, мовби це недостатньо жахає, мої чуття раптом зникають.

Мій зір. Звуки. Відчуття. Смак. Запахи. Все зникає.

Крику, що виривається з мого горла, більше немає. Або як що і є, я його не відчуваю. Не чую, як він пронизує мої вуха.

Без відчуттів, без жодного способу пережити те, що відбувається, мої смутки і страх згущуються. Час розтягується й лускає.

Я не знаю, що станеться зі мною в цій порожнечі. Не знаю, чи це так відчуваєш смерть. Хоча одне я все ж знаю.

Так
почуваєшся
коли

п
а
д
а
є
ш

РОЗДІЛ 2

САЙРА ТЕРЛІ

На початку був міст.

Казали, що той міст вів у нікуди.

Міст, що існував у неіснуванні. Міст, куди йшли й не поверталися.

Де боролися холод і колір. Перший перемагав, другий виснажувався. І я... я пішла.

Я йшла тим мостом, що не бажав закінчуватися. Пленталася пустельною сірістю, пробираючись крізь час, що припинив існувати, із сиротами, що проступили на моїх тонких руках.

Я була всього лише дівчинкою, але я пішла. Тому що мого батька змусили піти, й він так і не повернувся.

Ніхто з них не повернувся.

Тож я прослизнула на міст, рішуче налаштована знайти його. Сказала собі, що не схиблю. Я не збиралася повертати назад.

Тепер, коли цю історію розповідають, то подекують, що я продовжувала йти, бо була хороброю. Але насправді я боялася впасти. Тому йшла.

Днями та роками. Крізь спогади та миті.

Невдовзі я виявила, що це не просто шлях. Це була всепоглинаюча порожнеча моєї власної безрадісності. Вона змусила мене повірити, що я ніколи не дістануся іншого краю моста, як ніколи й не дістануся іншого краю смутку моєї душі. Вони крокували пліч-о-пліч. Стали одним цілим — мандрівка мостом і шлях мого власного спустошення. Бо моя матір померла, а батько зник, і я була цілковито самотня ще до того, як розпочала довгу подорож на самоті.

Дорогою мені захотілося їсти й пити, і я дуже втомилася. Холодне повітря виробляло химерні речі — награвало звуки, що долинали з імлістого ніщо. Там був голос мого батька, який говорив продовжувати йти. Голос матері, що плакала і благала повернутися.

Однак той землистий безбарвний шлях був рівним та безмежним, тож я продовжувала тягти мої втомлені ноги далі, далі й далі, дозволяючи землі вести мене крізь вічність. Бо не було до чого повертатися. Нічого було втрачати, йдучи вперед. А шлях униз здавався таким довгим для падіння.

Тож я продовжувала йти.

Аж доки не змучилась настільки, що подумала, що нарешті доведеться здатися і лягти помирати. Безпорадне тіло й покинутий дух виснажились на шляху в порожнечі.

Але тоді він... скінчився.

Кумедно, як я продовжувала йти, нажахана впасти з краю. Однак у того нескінченного мосту все ж була межа. Грубий землистий шлях був там, крок за кроком, аж доки не зник.

І після цього я зрештою все одно впала.

Однак то було дивне падіння. Я падала не вниз, а крізь.

Мої подряпані й укриті пухирями ноги прослизнули крізь тінь землі, вирвавши з мого горла крик. Я повалилася вниз, вниз, вниз, крізь землю й каміння, повз бруд і кругляки. Де дихати можна було лише пилом, а пісок існував сам собою.

Я думала, що падатиму крізь землю вічно, проте тоді мене виплюнуло, мов гіркоту, і я прорвалася крізь хмари в аметистове небо.

Тоді, коли земля була невідчутною на дотик, небо здавалося рідким. Його щільна вага штовхала мене, а бавовняні хмари кидали ліворуч і праворуч. Земля була нагорі, а небо — внизу, і я перевернулася так багато разів, що мій одяг перетворився на лахміття. Товсті смужки сукні розвівалися за мною, мов пошматовані крила, доки руки даремно махали в повітрі, намагаючись здобути контроль, намагаючись летіти, коли все, що я могла, — це падати.

Аж доки раптом я вже більше не падала.

Немовби сила тяжіння була всього лише вітерцем, а я — легкою за траву. Кінчики моїх пальців ніг легко відстрибнули, перш ніж п'яти торкнулися землі, а розкошлані смуги сукні напнулися кругом мене, мов крила, що склалися.

Щойно мої обидві ноги стали на землю, нею пронеслася ударна хвиля, мов брижі у воді, а з неї розкинулося море осяйних блакитних квітів, що повиринали з ґрунту. Земля тепер була твердою, як і мусила бути, повітря вибухало ароматами квітів, а небо більше не скидалося на потік, що прагнув змахнути мене геть.

Я була... тут.

Я перетнула міст у нікуди й опинилась десь-інде. Я небагато знала — адже ніколи не полишала свого міста у Сьомому Королівстві — однак знала, що більше не була в Ореї.

І я була не сама.

Мене оточували люди, що здивовано у мене вступились, дивилися вгору на хмари, крізь які я проштовхнулася. Навіть

тоді я відчувала в повітрі магію, хоч і не знала, що це за відчуття. Я не знала, як поставляться до мене ці перехожі. Не знала, що означали ці загострені вуха.

Але невдовзі дізнаюся.

Проминуть роки, і цей магічний світ стане моїм домом, та я ніколи не забуду того нескінченного пленання по мосту. Своєю чергою феїрі ніколи не забудуть, як я вирвалася з неба, мов пташка з полаганими крилами, і саме так вони мене завжди називали.

Тож так, я страхалася впасти. Однак без падіння ніколи не спустилася б.

І як же прекрасно було приземлитися.

РОЗДІЛ 3

АУРІН

Гуп.

Від мене відштовхуються уривки свідомості.

Гупають об мій розумовий бар'єр, мов колода об каміння на березі. Глухий постійний звук, що нагадує мені про мертві, змиті водою речі. Деякі уламки мають гострі болючі краї, а інші притуплені давно втраченими розмитими спогадами.

Гуп.

Перше тягуче, що з потужним гупанням ударяється в мою свідомість — це *смак*. Мовби порожнеча забрала всі мої чуття, тільки щоб повільно віддати їх назад.